Я ведмідь водопровідних труб. Коли западає тиша, блукаю трубами гарячої води, опалення й вентиляції. Переходжу з квартири до квартири по трубах, у яких живу. Мене треба цінувати, бо коли труся шерстю об стінки труб, я прочищаю їх. Найбільша моя розвага — ковзатися трубами з поверху на поверх.

Часом я жартома висуваю лапу з крана з гарячою водою, і тоді дівчина з третього поверху верещить, що обпеклась. Або ж вуркочу в димоході другого поверху, й тоді куховарка нарікає, що немає тяги.

Найбільше я люблю ніч, тоді я намагаюсь рухатися тихо. Визираю з комина й вишукую у небі місяць. А потім вихором злітаю аж до котлів у підвалі. Влітку купаюсь у водяних баках, де відбиваються зірки. Мию писок то однією, то другою лапою, а то й обома. І відчуваю неабияку втіху. Ковзаю трубами будинку й вдоволено гарчу. Подружжя прокидаються в ліжках і нарікають на шум. Дехто вмикає світло і квапливо занотовує, щоб на ранок поскаржитися двірникові. А я розшукую який-небудь кран, завжди відкритий на тому чи іншому поверсі, визираю, вдивляюсь у темряву кімнат, де мешкають ці істоти, нездатні блукати трубами. Мені шкода їх, вони такі незграбні й великі, такі самотні, так хропуть уві сні й марять уголос...

А вранці, коли вони вмиваються, я гладжу їм щоки, лоскочу носи й іду, певний, шо зробив добру справу.